

Gedroogde verhalen

Er zijn heel gewone zaterdagen. En er zijn heel bijzondere zaterdagen. Bij ons in de buurt is de eerste zaterdag van de maand een bijzondere zaterdag. Want dan komen er altijd een paar stoere mannen met een klein vrachtwagentje dat heel langzaam door de straat rijdt. En dan is onze straat ook aan beide kanten versierd met dozen, bakken en pakjes met een touwtje erom.

De mannen pakken die dozen, bakken en pakjes op en stapelen die op in de open laadbak van dat vrachtwagentje. Die mannen die zijn van 'het goede doel,' bij ons is dat een sportclub. En die dozen, bakken en pakjes zitten helemaal vol met papier. Al dat papier halen die mannen met dat wagentje elke maand op die zaterdag op.

“Oud Papier” ophalen, zeggen de mensen. Maar dat is kletsboek. Er zit bijvoorbeeld een krant van vorige week zaterdag bij. En die is precies één week oud. Bijna nieuw dus. Jij bent bijvoorbeeld zelf al veel meer dan honderd keer zo oud! Het is dus meestal nog piepjong papier. Maar wel *gebruikt*.

En weet jij wel waarvoor papier meestal wordt gebruikt? Papier gebruiken we vooral als *praatverpakking*! We schrijven er praatjes op. Eigenlijk staan er op papier dus vooral opgedroogde verhalen. Er kunnen een heleboel opgedroogde verhalen op maar een heel klein bosje papier. Denk maar eens aan een boek.

In één boek staat een verhaal opgedroogd van wel twee-dagen-achter-elkaar vertellen! Of *nog* langer. En een gewone krant duurt al wel drie uur vertellen. En *deze* twee bladzijden duren dit hele verhaaltje natuurlijk.

Dus papieren met letters zijn niets anders dan opgedroogde verhalen. Als je leert lezen dan leer je dus eigenlijk verhalen die al zijn opgedroogd opnieuw te vertellen. Dan worden die gedroogde verhalen weer natgemaakt, in je mond natuurlijk - en floep: daar zijn ze weer. Fris en nieuw. Levend en wel.

Als je dit niet geloofd, houdt je gewoon een spiegeltje voor de mond van iemand die een verhaal voorleest. Je vader of moeder bijvoorbeeld. En kijk: dat spiegeltje beslaat. Het wordt vochtig. Elk verhaal dat je kunt horen is nat. Een verhaal dat je van papier leest is ook ooit nat geweest. Maar inmiddels opgedroogd.

Nu zijn grote mensen heus net zo gek op verhalen als jij. Kijk maar eens hoeveel kranten, weekbladen en boeken er bestaan! En dan willen we er allemaal natuurlijk ook steeds weer *nieuwe* verhalen bij. Daarom worden veel oude, opgedroogde verhalen weer verzameld, zoals bij ons door die sjouw mannen. Want het zijn bij ons wel altijd sjouwmannen en dat is eigenlijk jammer, hè, want “sjouw-vrouw” klinkt eigenlijk veel mooier, vind je ook niet? Er moeten meer papiersjouwvrouwen komen dus, maar daar gaat dit verhaal niet over. Dat gaat over het gebruikte papier dat steeds maar weer wordt ingezameld. Wat gebeurt daar eigenlijk mee?

Al dat papier gaat weer terug naar een hele grote papierfabriek en daar maken ze er weer helemaal wit en leeg papier van. Daar kunnen dan weer spiksplinternieuwe verhalen op natuurlijk. Die wij dan weer heel gauw “oud” noemen, vooral omdat we ze uit hebben. En die we dan weer aan de weg zetten op de eerste zaterdag van de maand bijvoorbeeld. Waar ze dan worden opgehaald. En er weer nieuwe papier komt. Waarop nieuwe verhalen kunnen.

En dat gaat altijd maar door. Dus er zijn steeds nieuwe verhalen.

Die weer ouder worden en opdrogen. En natuurlijk nog veel meer verhalen die al weer wat ouder zijn en ook al wat opgedroogd. Jij en jouw papa of mama zullen daarom nooit zonder verhalen zitten. Handig hè?

Ga er samen maar gauw weer eens één nat maken ...

